

Софинч...

12:03 / 30.05.2020 1903

Жўшқинбой сафарга чиқишидан олдин анча ҳаяжонланди. Бу сафарга ҳали боролмасам керак деб ўйлаганди, Аллоҳ яна марҳамат кўрсатди.

Сафари ҳақида ўйлаб, юраги ҳапқириб кетар, қаттиқ ҳаяжонланаётганди. Рафиқаси бу ҳолатни кўриб, бироз хавотирга тушиб қолганди.

«Хотин, неча йиллардан бери бу сафарни орзу қиламан, қара, иншааллоҳ, насиб этаяпти. Манзилга етиб боргач, ёнларига кираман-да, мен келдим деб айтаман», дерди-да, қолган гапларини айтолмасдан йиғлаб юборарди. Йиғлайдиям-да, эсини танибдики, ўша бораётган жойига боришни орзу қилади.

Завжаси ҳам бу энтикишни кўриб, Жўшқинбойга ҳавас билан қарайди. «Хўжайин, сиздан илтимос, мендан алоҳида салом айтинг, менинг ҳам қаттиқ яхши кўришимни айтиб қўйинг, яна ҳаяжонда эсингиздан чиқиб кетмасин», дерди.

«Албатта, айтаман хотин, иншааллоҳ, айтаман», дейди Жўшқин кўзлари ёшланиб.

«Хўжайин, фақат сиздан илтимос, ёнларига кирганингизда, олдингизда одам бўлсин. Мен қўрқяпман, қаттиқ ҳаяжондан ҳушдан кетиб қолсангиз, қарайдиган одам бўлмай қолади», дерди хавотирланиб.

Жўшқин сафарга қаттиқ ошиқаётганидан, назарида кунлар ўтмасди. У сафар кунини жуда интиқ кутарди. Бўш қолди дегунича сафари ҳақида ўйлар, орзуларининг рўёби учун тинмай Аллоҳга ҳамд айтарди. Ё Роббим, наҳотки шу сафарни мен гуноҳкор банданга насиб этдинг деб Роббига ҳамд айтарди. Сафарга эсон-омон етиб олишни Аллоҳдан сўрарди.

Ниҳоят, сафарга чиқиш куни етиб келди. Жўшқин сафарга нарсаларини тайёрлаптию қалбини ажиб ҳислар эгаллаган. Сафарга кўп нарсалар олмади, фақат энг зарур нарсаларни олди.

Таксида аэропортга кетяпти-ю, ҳали ҳам ишонгиси келмасди. Наҳотки мен кетяпман дерди ўзига ўзи.

Аэропортдан ҳеч қандай машаққатсиз учоққа чиқиб олди. Жўшқин ҳаётида ҳали учоққа чиққан одам эмас. Ҳаётидаги энг биринчи ўз юридан бошқа давлатга сафари эди.

Биринчи учоққа чиққанлар одатда қўрқишади, лекин Жўшқинда қўрқув йўқ эди. Бораётган жойига бўлган муҳаббат ва ошиқиш, учоқдаги учиш қўрқувидан устун эди.

Учоқ қўнди. Жўшқин борадиган манзилга энди автобусда кетиш керак эди. Жўшқин бир-икки масала билан аэропорт ҳудудида қолиб кетганлиги учун автобусга энг охирида бориб ўтирди. Автобусдаги энг охирги ўриндиқ насиб қилди. Йўл чарчоғи бўлса-да, кўзларига уйқу келмасди. Манзилгача беш юз километрча масофа бор.

Жўшқин анча пайт йўлга қараб кетди. Бироз ухлашга ҳаракат қилди. Анча йўл юргандан кейин бироз кўзи илинибди.

Автобус бир қалқиб, бурилганда Жўшқин уйғониб кетди. Кўзларини дарров очиб, манзилга етиб келдикми деб автобус ойнасидан қараган эди зиёратларига келаётган ҳабибининг истиқоматгоҳларининг минорасига кўзи тушди.

Жўшқин ҳаяжондан «Масжиди Набавий» деб бақириб юборди. Кўзлари минораларни кўриб, ичида бир нима ўзилгандек бўлди. Жўшқиннинг овозидан автобусда ухлаб ётганлар уйғониб кетди. Улар ҳам дарров ойнадан қарашга ошиқди. Автобусда сафарга ота-онасини олиб келган фарзандлар қаранг Расулуллоҳнинг масжиди деб ишора қилишар, Жўшқин эса бахтли миноралардан кўзларини узолмасди.

Қани энди автобус ҳозир шу ернинг ўзида тўхтасаю жони борича югириб масжиди Набавийга етса. Дарвозасидан кира солиб «Мен келдим, Ё Расулуллоҳ, мен келдим, ё Расулуллоҳ» деса.

Жўшқин ўттиз бир йил деганда Ҳабибани кўргани келди.

Ҳозир ҳам у кунни эсласа, томоғига бир нима тиқилгандек. Ўша бир нима соғинч. Жўшқиннинг яна боргиси келяти. Ҳабибига бориб яна мен келдим дегиси, жуда соғинганлигини айтгиси келяпти...

Ёрқин Ҳалил